

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți

Evanghelia Duminicii Lăsatului sec de carne (Matei 25, 31-46)

Zis-a Domnul: Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum despărte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți Împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci, dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă: Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei preamici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este pregătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.

Martți, 9 martie: Sfinții 40 Mucenici din Sevestia

Pentru durerile Sfinților care pentru Tine au pătitit, fii milostiv, Doamne, și toate durerile noastre le vindecă, Iubitorule de oameni, rugămu-ne Ție.

Troparul Sfinților 40 de Muceni-

Inițiativa binelui făcut aproapelui rodește mântuire

Duminica a treia preglătitoare pentru Postul Mare este și zi în care se face lăsatul secului de carne. De astăzi renunțăm la a consuma carne și produse din carne. Va urma Săptămâna Albă, sau „săptămâna brânzei” cum îi spunem în popor, tot ca perioadă pregătitoare pentru Postul Mare. Denumirea acestei duminici este dată de fragmentul evanghelic ce conține descrierea Înfricoșătoarei Judecăți, a Judecății finale, așa cum o prezintă Mântuitorul.

Întâi de toate, trebuie să observăm că denumirea de „Înfricoșătoare Judecată” nu se referă la niște criterii de severitate cu totul deosebite, sau la o intransigență exagerată din partea Judecătorului. Dimpotrivă, relatarea evanghelică ne pune în față mai degrabă iubirea Creatorului și iubirea pe care suntem datori a o arăta noi ca și semne ale recunoștinței noastre față de Creator și față de tot ceea ce El a creat.

Ne gândim că ar fi înfricoșătoare pentru că se referă la ultima Judecată, dar parcă nu s-ar potrivi denumirea de „înfricoșătoare” pentru că, spune tot Mântuitorul Iisus Hristos, la sfârșitul veacului se va arăta Fiul Omului întru slavă. Când a venit prima oară a venit în chip umil, S-a născut într-o peșteră, într-o iesle, a trăit ca om între oameni, a suportat toate nedreptățile și chiar răstignire din partea oamenilor într-un semn de umilință desăvârșită. De fapt, iată, spre deosebire de prima Sa venire, a doua venire va fi întru slavă. Ori lucrul acesta nu trebuie să ne înfricoșeze, ci dimpotrivă să ne bucure. Primirea unei personalități, a unui om celebru, rămâne mereu un moment de emoție și de bucurie, că ești onorat de cel care vine. Cu atât mai mult ar trebui să ne bucure întâmpinarea Fiului lui Dumnezeu.

Venirea întru slavă a Mântuitorului Iisus Hristos ne arată că Dumnezeu nu are în vedere nici să distrugă lumea și nici să termine lumea. Dimpotrivă, Dumnezeu vrea să facă lumea mai bună, sau o lume mai bună, un „cer nou și pământ nou” în locul acestui cer și pământ trecător (Apocalipsa 21,1). Sfârșitul acestei lumi e pus mereu sub semnul înnoirii în Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este fără de sfârșit și, cum vedem, operează lumea aceasta ciclic: toate au un început, toate au un sfârșit, dar întotdeauna sfârșitul cheamă la un început mai bun - așa lucrează Dumnezeu.

În sfârșit, aproape că nu ai putea să spui că-i chiar înfricoșătoare de vreme ce noi ne vom înfățișa înaintea lui Dumnezeu nu în condiția omului confruntat și apăsător de greutățile lumii acesteia, ci în condiția omului eliberat de toate. Vom avea, cum spune același Sf. Pavel în Epistola Întâi către Corinteni, trup ceresc, trup mai presus de toate dependențele lumii acesteia (1Corinteni 15,44-53). Așadar, termenul de „înfricoșătoare” nu se referă la ceea ce face Dumnezeu pentru noi, ci mai degrabă la ceea ce face (sau nu) omul pentru Dumnezeu.

Inițiativa binelui făcut aproapei rodește mântuire

(urmare din pagina întâi)

Îi spunem „Judecată”, dar, după cum e înfățișată în Evanghelia de astăzi, în acest fragment din capitolul al 25-lea din Evanghelia după Matei, parcă nici termenul de judecată nu se potrivește. E o judecată atipică. Întâi de toate, spune Evanghelia, se vor înfățișa înaintea lui Dumnezeu neamurile și vor fi judecate după criterii individuale, adică e o judecată concomitentă: ești judecat și ca om și ca neam în același timp. A se vedea câtă răspundere are fiecare față de neamul și față de oamenii între care a fost adus la viață. Nu-i un context și nu-i o povară lumea în care trăim, deși poate uneori e nedreaptă, poate alteori e rea, dar nu-i povara noastră, e șansa noastră. Cu ei ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu, împreună vom fi judecați și singular și împreună în același timp. Apoi, de la Judecata aceasta finală lipsesc două elemente esențiale oricărei judecăți: nu există acuzator și nu există apărător. Ci doar Dumnezeu face aducere aminte de cele ce am făcut sau cele ce nu am făcut. Iarși e greu să interpretezi ca judecată, pentru că din Evangheliile vedem că Dumnezeu nu face referire la fapte concrete. Ori, pentru judecată e necesară dovedirea cu detalii privind timpul și locul în care s-au petrecut cele incriminate. Și câte nu s-ar putea scrie despre ceea ce face omul atunci când e convins că nimeni nu-l vede! Dar uite că Dumnezeu nu operează așa, nu vine cu date concrete, nu exprimă nimic care să te poată incrimina sau față de care să te poți apăra. Mai mult, lipsește acuzatorul, lipsește și apărarea.

Încă un lucru atipic pentru orice judecată: de obicei, procesul de judecată e lung și anevoios, poate dura și ani de zile, ba uneori chiar zeci de ani de zile. Uite că la Judecata lui Dumnezeu lucrurile sunt invers: întâi e sentința și după aceea începe judecata. Căci spune unora „Veniți, binecuvântații Părintelui Meu”, altora le spune „Duceți-vă de la mine, blestemaților” și apoi începe să spună așa-zisele capete de acuzare, sau așa-zisele aprecieri în raport cu faptele omului. Oare de ce operează Dumnezeu așa? N-ar fi mai corect să fim judecați pentru faptele noastre, să ne putem apăra de toate împrejurările vieții în care am greșit? Și câte explicații am avea, câte am mai găsi! Cred că n-ar mai ajunge dosarele din lumea asta să-mi acopere justificările pe care le-aș scrie cu multă generozitate întru apărarea mea...

Ce-i interesant însă e faptul că Dumnezeu nici măcar nu judecă; judecata o face fiecare. Căci, zice Evanghelistul în relatarea despre Judecata de Apoi, încep oamenii a întreba pe Judecător: Doamne, oare când te-am văzut bolnav, sau flămând, sau gol, sau însetat, sau fără haine, sau străin, sau în temniță? Când te-am văzut? Începe a se judeca pe sine omul. Zice Mântuitorul Iisus Hristos ucenicilor săi: Dumnezeu „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata l-a dat-o Fiului” (Ioan 5,22). Dar uite că nici Fiul nu ne judecă așa cum am dori noi. Din cele ce se relatează de cei care se întreabă „Doamne, când te-am văzut... și nu ți-am slujit”, sau „când te-am văzut... și ți-am slujit”, deducem că sentința e scurtă, directă, implacabilă, dar Judecata e veșnică.

Mântuitorul Iisus Hristos, arătând despre suferința celor care s-au înstrăinat de Dumnezeu, zice așa: „Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților” (Luca 13, 28)? Acolo „viermele [...] nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9,44). Să nu te gândești la niște viermi fizici sau la un foc fizic, deși și una și cealaltă sunt suferințe foarte mari ale celor care sunt afectați, fie de boli, de microbi, fie de foc. Alta-i suferința mai mare. Spunea pe bună dreptate un sfânt părinte: viermele de care vorbește Mântuitorul Iisus Hristos este regretul. Cumplit te face să suferi regretul că n-ai făcut ceea ce trebuia, când trebuia. E un vierme neostoit regretul: parcă cu cât trec anii cu atât îți aduci aminte mai cu înverșunare și ți-e ciudă că nu ți-ai făcut datoria. Iar focul e dorul după Dumnezeu. Când ni-e drag cineva simțim un foc interior. Nu-i un foc exterior dorul după Dumnezeu: înmulțește-l cu infinitul față de dorul de persoana iubită și ai să-ți dai seama cât de imens e focul acesta al dorului pentru Dumnezeu. Vedeți, deși nu se vorbește de fapte concrete la Judecata de Apoi, ci doar de teme generale de interacțiune socială așa spune eu, totuși are mare impact judecata, pentru că, prin intermediul aceste judecăți, Dumnezeu ne pune să ne fim nouă înșine judecători.

Încă un element să spun atipic legat de Judecata finală: nu se pomenește de nicio lege. Un judecător dacă nu are lege de referință, nici nu te poate judeca. Ne confruntăm citind prin presă cu multe situații paradoxale în care justiția e lipsită de reacție pentru că nu există lege. Iată că nici Dumnezeu nu ne judecă după vreo lege, deși în viață trebuie să ne raportăm la Poruncile Sale. Numai dacă ne gândim la prevederile Vechiului Testament, mai cu seamă cărțile lui Moise, Legea Veche, nu poți să nu te întrebi: noi după ce putem fi judecați? Foarte simplu: ești judecat după iubire, nu după cât și cum ai respectat din lege. Am fost flămând, am fost însetat, am fost gol, am fost străin, am fost bolnav, am fost în temniță, zice Mântuitorul Iisus Hristos, și nu mi-ați slujit, nu m-ați iubit! Asta înseamnă de fapt: nu am arătat iubire față de oameni.

Bun, atunci hai să reducem totul doar la împlinirea acestor 6 deziderate. O să fim catalogați ca oameni buni în societate, o să avem meritele noastre acumulate pentru Împărăția lui Dumnezeu. De ce oare ne trebuie atâta lege, asceză, postire, control riguros al propriei vieți? De ce avem nevoie de astea, dacă, iată, nu suntem judecați după ele? Ele toate sunt mijloace, care ne sensibilizează în raport cu Dumnezeu și în raport cu

aproapele. Până nu treci prin filtrul exigenței cu propria persoană, vederea îți este încețoșată în raport cu nevoile omului de lângă tine. Mai mult decât atât, cât și cum din lege se respectă rămâne la aprecierea judecătorului. Noi însă trebuie însă să ne punem un sever judecător propria conștiință. Vedeți cum se ascunde Dumnezeu în omul mic și neînsemnat, oameni pe lângă care treci și nu le acorzi atenție. Dumnezeu se ascunde și în fiecare dintre noi. Nu ne-a adus la existență așa, doar pentru a înfrumuseța lumea, ca decor. El ne-a adus la existență pentru a lucra în Numele Lui, de aia suntem creștini, chemați să lucrăm în Numele lui Hristos, să facem ce-ar vrea să facă Hristos în lumea asta. Greu este să ne judecăm dacă ne raportăm la Hristos! Dacă ne raportăm la cei din jurul nostru, prin comparație statistic dăm bine, ca fariseul: Doamne, mulțumescu-ți că nu-s ca ăștia! (Luca 18,11) Dar, în realitate, comparându-ne cu Hristos, imediat îți dai seama cât ești de departe de adevăr. Așadar, toate mijloacele pe care Poruncile lui Dumnezeu, Biserica și rânduielile de viață creștină adevărată ni le dau trebuie privite și observate cu mare atenție, pentru că ele ne ajută de fapt să ne sensibilizăm și să devenim transparenți în raport cu voința și cu iubirea lui Dumnezeu. Căci prin noi Dumnezeu transmite iubire celor de lângă noi.

Care din faptele enunțate de Mântuitorul Iisus Hristos pot fi încadrate într-o lege? Te obligă cineva, vreo lege, să vezi dacă semenul tău e flămând, dacă e însetat, dacă nu e îmbrăcat cum trebuie? Te obligă cineva, vreo lege, să cercetezi pe omul din spital sau pe omul din pușcărie, sau să primești pe străin? Nu există lege, tocmai pentru că acestea țin de esența manifestării umane. Dumnezeu, până la urmă, nu ne vrea neapărat înflăcărați împlinitori ai „literiei” care poate ucide (II Cor. 3,6), ci ne vrea lucrători ai binelui în lume. De aceea, noi avem conștiința că ceea ce ne-a oferit Mântuitorul Iisus Hristos, ceea ce ne-au învățat Sfinții Părinți și ceea ce păstrează Biserica până astăzi, respectiv, Sfânta Tradiție, ne ajută la mântuire oferindu-ne modele de aplicare concretă a cuvintelor Scripturii.

Și totuși, de ce operează Dumnezeu atât de atipic când e vorba de judecată? Pentru că Judecata finală, sau Judecata Înfricoșătoare, trebuie să fie o permanență în viața noastră. Avem în noi sădită conștiința, evaluatorul faptelor noastre, fără a fi nevoie de justificări și explicații. Dacă începi a te justifica în fața propriei conștiințe pentru faptele tale bune sau rele, greșești. Conștiința te judecă, nu tu te explici. Nu poți amăgi. De aceea este nevoie de rugăciune, de asceză, pentru a menține trează conștiința, care scoate totul la lumină: „Aceasta este judecata, că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele. (Ioan 3,19).

Fragmentul evanghelic despre Înfricoșătoarea Judecată induce o dilemă pentru care trăim în aceste timpuri: cum aș putea ști eu care-i flămândul, care-i însetatul, care-i cel care nu are cu ce se îmbrăca, care-i cel care suferă de vreo boală, care-i cel care suferă de boli sufletești, dacă n-aș comunica? Trăim o vreme în care vorbim foarte mult și comunicăm puțin. Asta-i oful timpurilor pe care le trăim: ne consumăm timp enorm ascultând tot felul de baliverne, care nu ne vorbesc sau nu ne comunică nimic. Comunicarea interumană e mai necesară ca oricând pentru că prin comunicare reușim să descoperim pe Hristos și prin comunicare reușim să ne definim propria noastră identitate în raport cu semenii noștri.

Atunci când lipsește comunicarea, în mintea noastră își fac loc o mulțime de gânduri interioare care mai de care mai negre în raport cu aproapele și cu lumea în care trăim. Așadar, să comunicăm cu semenii noștri, mai ales în această perioadă a postului, în care suntem chemați să lucrăm fapte bune. Să nu facem fapte și acte formale, Să avem în vedere că semenul nostru este de fapt un chip al lui Hristos.

Spunea un sfânt părinte: „dacă nu l-ai văzut pe Hristos în lumea asta, crezi tu că vei putea să-l vezi în lumea cealaltă?”

Pr. Mihai Mărgineanu
(continuare în pagina a doua)

„Hristos ar fi putut să le spună celor nedrepti: *Bolnav am fost și nu m-ați căutat, în temniță am fost și nu m-ați cercetat*, dar El a rezumat cuvântul Său, spunând: *bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat*, pentru că judecătorul mlăstosiv se oprește mai mult pe faptele bune ale oamenilor și frunzărește faptele lor cele rele.

Judecătorul cel drept se oprește asupra fiecăroră, atunci când spun: *Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Astfel sunt cei drepti care fac acestea din smerenie. Este ca și cum la cuvintele Domnului care spun: *ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut*, ar răspunde cu opusul lor: *întrucât nu am făcut unuia dintre acești prea mici, nici Ție nu Ți-am făcut*.*

Atunci, cei nedrepti, pentru că nu i-au făcut fiecare lucru în parte, vor spune repede: *când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit? Ei se referă la ceea ce au făcut, încercând să minimalizeze efectul faptelor lor, care ar putea părea destul de grave dacă ar fi fost enumerate una câte una, pentru că este propriu celor vicleni să-și pomenească greșelile scuzându-le, ca fiind inexistente sau puține.* (Origen)

De ce este oprită săvârșirea Sfintei Liturghii în zilele de miercuri și vineri din Săptămâna brânzei?

Cei care ați consultat în această perioadă calendarul bisericesc, poate ați observat că zilele de miercuri și vineri din Săptămâna brânzei (sau Săptămâna albă) sunt notate ca fiind zile aliturgice. Ce înseamnă acest lucru?

Înainte de a oferi o explicație legată de zilele aliturgice, trebuie să știm că Postul Mare sau „al Păresimilor” este precedat de o perioadă de trecere numită în popor „Săptămâna albă”, a brânzei ori a untului. În această perioadă nu se mai consumă carne (a nu se confunda, deci, cu harți), iar în zilele de miercuri și vineri se face dezlegare la ouă, lapte, brânză, o rânduială specifică prin care Biserica noastră urmărește obișnuirea organismului cu o alimentație mai ușoară.

Această tranziție se regăsește și în plan liturgic, deoarece o altă particularitate a acestei perioade este și faptul că, aceleași zile de miercuri și vineri sunt zile aliturgice, adică zile în care, în bisericile și mănăstirile noastre nu se săvârșește niciuna dintre cele trei Sfinte Liturghii folosite până acum în cultul ortodox. Din ce motiv?

Mai întâi, este important să reținem faptul că, de-a lungul anului bisericesc, există mai multe zile în care nu se săvârșește Sfânta Liturghie. Numite zile „aliturgice”, „neliturgice” sau „nonliturgice”, acestea sunt următoarele: miercuri și vineri din Săptămâna brânzei;

luni și marți din prima săptămână a Postului Mare;

vinerea dinaintea Crăciunului și cea dinaintea Bobotezei, atunci când aceste praznice cad duminica sau luna și se oficiază slujbele Ceasurilor și Vecernia.

În ceea ce privește zilele de miercuri și vineri din săptămâna brânzei, Sfânta Liturghie nu se săvârșește – fapt care ne înlesnește, într-un fel, „accesul” în atmosfera specială a Postului Mare. Fără Sfânta Liturghie, rânduiala slujbelor Bisericii seamănă foarte bine cu rânduiala de pe parcursul Postului Mare, cu atât mai mult cu cât, spre exemplu, în cadrul slujbei Vecerniei se adaugă troparele care se cântă în mod obișnuit în Postul Mare. De asemenea, la finalul slujbelor se adaugă și Rugăciunea Sfantului Efreim Sirul, „Doamne și Stăpânul vieții mele” – o altă particularitate a Postului Mare – care se rostește începând cu miercurea din săptămâna lăsatului sec de brânză și până la Denia din Sfânta și Marea Vineri.

Așadar, termenul „aliturgic” nu înseamnă că aceste două zile sunt „vitregite” de întreaga slujire liturgică, deoarece în biserică se săvârșesc toate celelalte slujbe, cu excepția Sfintei Liturghii. Săvârșirea celor șapte Laude se face după rânduiala din post, însoțită de meditație profundă și de intensificarea rugăciunii, familiarizând astfel trupul cu nevoia de pe parcursul întregului post.

Săptămâna albă amintește tuturor, printre altele, și de viețuirea primilor oameni în Rai, unde ei nu consumau carne. Consumul cărnii și al sângelui începe în neamul omenesc abia după momentul căderii în păcat. De aceea, aceste șapte zile sunt și un chip al înălțării, al întoarcerii noastre la starea cea dintâi și în Împărăția Cerurilor, fapt care se oglindește și în planul liturgic al Bisericii noastre prin această „pregătire aliturgică” pentru perioada specială a Postului Mare.

Sursa: *doxologia.ro*

Hirotonie de Episcop: Preasfințitul Nichifor Botoșăneanul

©doxologia.ro

Astăzi, 7 martie, va fi hirotonit noul Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iașilor, Nichifor Botoșăneanul, ales de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința sa din 25 februarie 2021. Acest post de Episcop vicar era vacant după ce, anul trecut, Preasfințitul Părinte Calinic Botoșăneanul a fost ales și întronizat Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților. Vorbim, așadar, despre un eveniment rar, un moment istoric. În Catedrala Mitropolitană din Iași, precedentă hirotonie de episcop săvârșită a fost tocmai cea a Preasfințitului Calinic Botoșăneanul, în urmă cu 30 de ani, pe 25 martie 1991.

Hirotonia unui episcop (sau arhieru) debutează cu ceea ce se numește slujba de ipopsifiere, slujbă care a avut loc aseară. Ipopsifiu este cel „ales, propus sau desemnat pentru arhierie” de către Sfântul Sinod. După slujba Vecerniei, în prezența arhierilor, are loc chemarea candidatului la treapta arhieriei. Apoi, candidatul „este dator să se pregătească, mărturisindu-se la părintele său duhovnicesc, și să-și petreacă noaptea în priveghere și în rugăciune, cerând de la Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, cu zdrobire de inimă și cu lacrimi, harul Preasfântului Duh al arhieriei” – după cum prevede „Arhiericonul” (cartea ce conține „rânduiala slujbelor săvârșite cu arhieru”).

Hirotonia propriu-zisă are loc a doua zi, în cadrul Sfintei Liturghii, îndată după ce s-a cântat „Sfinte Dumnezeule” (înainte de citirea Apostolului). De ce în acest moment? Pentru că, după explicația dată de cunoscutul liturgist Ene Braniște, „acesta ar fi momentul când odinioară (până prin secolele VI-VII) se începea, de fapt, Sfânta Liturghie”. Orice hirotonie de arhieru se face cu punerea mâinilor peste capul candidatului a cel puțin doi arhierii. Hirotonia de astăzi nădăjduim să se facă în prezența tuturor ierarhilor din Moldova de dincoace și de dincolo de Prut care țin de Patriarhia Română.

Înainte de slujba Sfintei Liturghii, imediat după Utrenie, are loc ceea ce se numește „Cercarea și desemnarea candidatului (ipopsifiului) la treapta arhieriei”. Candidatul este pus, în patru momente, să facă o mărturisire de credință cât mai amănunțită, dar și să anatimizeze pe eretici. Dreapta credință este esențială pentru slujirea de episcop, alături de angajamentele luate față de Sfântul Sinod și față de neam: „datorz iubire și sprijin țării și națiunii mele”. După hirotonie, noul episcop preia locul de onoare în slujirea Sfintei Liturghii și, la timpul convenit, se împărtășește primul cu Sfintele Taine.

Un Episcop-vicar (dacă e vorba despre o Arhiepiscopie sau de Patriarhie) sau un Arhieru-vicar (dacă eparhia are rang de Episcopie) primește și o titlatură onorifică, titlatură care face trimitere la o zonă sau un oraș din aria sa canonică. Spre exemplu, PS Nichifor a primit în ședința Sfântului Sinod titlatura de Botoșăneanul, întrucât județul Botoșani este parte integrantă din Arhiepiscopia Iașilor. Sunt situații mai rare, ce-i drept, când titlatura onorifică aduce aminte de un loc de care un episcop este legat sufletește. Avem un astfel de exemplu în cazul Preasfințitului Marc din Franța, care poartă titlatura de Nemțeanul fiindcă s-a călugărit și format la Mănăstirea Sihăstria – în ambianța duhovnicească a mănăstirilor nemțene, nu departe de locul unde Paisie Velicicovschi aduna, în secolul al XVIII-lea, aproape o mie de călugări din mai multe țări, fiind peste 20 de etnii reprezentate într-o singură obște.

Viitorul Episcop-vicar, PS Nichifor Botoșăneanul, este născut pe 14 noiembrie 1967, fiind absolvent de studii politice și teologice. În 1995 a fost tuns în monahism, după doi ani de când fusese închinoviat la Mănăstirea (Schitul) Sihla din județul Neamț. Cei mai mulți îl cunosc din postura de Stareț al Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași sau de Exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Iașilor. Este doctor în Teologie, sub îndrumarea Părintelui profesor universitar Viorel Sava, cu teza „Practica exorcizării în Biserica Ortodoxă. Aspecte liturgice, canonice și pastorale”. Vorbitor fluent de limbă franceză, Părintele Arhimandrit Nichifor Horia a obținut în 2019 premiul special al publicului la faza națională a Concursului internațional „Ma thèse en 180 secondes”, organizat de AUF (Agence Universitaire de la Francophonie), fiind pentru prima dată când un teolog a ajuns în faza națională a acestui concurs.

Personal, îl cunosc pe viitorul Episcop-vicar de un sfert de secol (cum a trecut timpul!), încă de pe vremea studenției mele în Filosofie, înainte de a mă îndrepta spre Teologie. Dintotdeauna m-am folosit de sfaturile sale și m-am sprijinit pe rugăciunile sale. Este un om al discernământului duhovnicesc, al cultivării unei conștiințe curate, un liturghisitor erudit, un predicator și un conferențiar ce află repede drumul cel mai scurt spre inima ascultătorilor. În cuvântul de mulțumire de după alegerea sa în cadrul ședinței Sfântului Sinod, Părintele Arhimandrit Nichifor Horia mărturisea cu realism: „Deși știu că această slujire este cea mai grea și cea mai înaltă ce poate sta pe umerii unui călugăr, știu că ajutorul și puterea lui Dumnezeu sunt pe măsura acestei ascultări și inspirația Sa este în fața celor ce slujesc Lui cu smerenie”. Sunt convins că mă fac purtătorul de cuvânt al multor clerici și credincioși din Arhiepiscopia Iașilor atunci când îi transmit, și pe această cale, toată dragostea, ascultarea și sprijinul nostru.

Întru mulți și binecuvântați ani, cu rod bun în via Domnului!

Pr. Constantin Sturzu
Sursa: *doxologia.ro*

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
 Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
 tel/fax: 0232 211 273
 Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (**Coordonator principal**)
Voluntari:
 ***Secrețar redacție/Relații Publice:** tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
 ***Foto:** Valentin Burlacu, Alexandru Losonczy, Ionuț Andrei Bodai, Ioan Septimiu Dorobantu, Mihail Bogdan Trandafirescu etc.
 ***Grafică:** Elena Gheorghii, Cristian Ștefan, Miruna Ștefan, Parascheva Matciac, Maria Mortecci etc.
 ***Alte activități:** Bogdan Andrei Finaru, Claudiu Șutu, Iustinian Maradin, Maria Sobaru, Daniël Șutu, Viorel Băldaru, Iulian Boghean, Paul Sarbu etc.
 ***Administratori site parohie/pagină facebook:**
 Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
 www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vă rugăm să vă abonați gratuit la YouTube:

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

PROGRAM LITURGIC ȘI DUHOVNICESC

*Duminică, 7 martie 2021

08:00 Utrenia și Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur

18:00 Paraclisul Maicii Domnului

*Luni, 8 martie 2021

18.00 Vecernia

*Marți, 9 martie 2021

08:00 Utrenia și Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur

*Vineri, 12 martie 2021

18:00 Slujba Agheasmei Mici și a Sf. Maslu

*Sâmbătă, 13 martie 2021

7.00 Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii, Pomenirea morților .

18.00 Slujba Vecerniei

Puteți direcționa 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA TOMA COZMA Procedura nu implică nici un cost, redirectionarea acestor sume realizandu-se din impozitul care a fost deja reținut în 2019 de către stat. Datele noastre necesare pentru Completarea Formularului 230 sunt: Numele Asociației: PAROHIA —TOMA COZMA CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095 Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450

Cum l-au salvat de la moarte Sfinții 40 de Mucenici pe un mitropolit

Aceasta este mărturia Mitropolitului Iosif (Cernov, 1893-1975) despre felul în care era să moară închisoare nazistă.

La Taganrog, în camerele arhiepiscopului, era agățată o icoană a celor 40 de Mucenici, pătimind în lacul din Sevasta. Pe când eram încă un tânăr ierodiacon și ajutor de chilie al Vlădicăi Arsenie, treceam de multe ori pe dinaintea acestei icoane, însă nu dădeam cinstirea cuvenită Sfinților 40 de Mucenici. Ba chiar mă îndoiam puțin de existența lor – poate că au existat astfel de mucenici, Poate că nu...

Ei bine, în iarna anului 1943 am fost încarcerat într-o închisoare a Gestapoului, în orașul ucrainian central Uman, unde nu existau geamuri la ferestre, iar afară era un frig aprig. Eram, practic, fără veșminte, purtând doar o sutană. În cutia aceasta de piatră îmi ceream moartea, zicând: „Doamne, lasă-mă să mor!”. Totul era fără de nădejde și nu aveam puterea să îndur frigul glacial.

Apoi, mi-am adus aminte de cei 40 de Mucenici din Sevasta și am început să mă rog lor, să le cer iertare că nu le aduc cinstirea cuvenită, că nu le înțeleg vitejia duhovnicească de mucenici. Mă rugam cu râvnă fierbinte și, în curând, deznădejdea mi-a pierit din suflet. Trupul mi s-a umplut de căldură și am simțit cum mă încălzesc tot. După ce m-au lăsat frigul și deznădejdea, ușa închisorii s-a deschis și mi s-a dat un pachet: Sfintele Daruri, pâine și haine călduroase.

Forțele sovietice înaintau spre oraș, iar nemții au început să tragă în prizonieri. Am luat Sfintele Daruri în palmă și m-am rugat dinaintea lor toată noaptea. Credincioșii din Uman și-au strâns aurul și l-au cumpărat pe ajutorul gardianului închisorii. Acela și-a dat cuvântul că mă va ține în viață. Și, cu adevărat, în timp ce nemții luau prizonierii cu ei sau îi împușcau, eu am rămas viu.

Atunci când au sosit forțele sovietice, Vlădica Iosif a fost închis din nou, de data aceasta de către autoritățile sovietice. Li se părea foarte suspect să supraviețuiești într-o închisoare a Gestapoului. Însă aceasta este o altă poveste.

(V. Koroleva, Lumina bucuriei într-o lume îndurerată: Mitropolitul Iosif de Alma-Ata și de Kazahstan, Moscova, Palomnik, 2004)

Închinăm 40 de pahare sau ne rugăm Sfinților 40 de Mucenici?

Sărbătoarea creștină a Sfinților 40 de Mucenici din Sevastia s-a suprapus peste debutul anului agricol tradițional, la hotarul dintre iarnă și vară, și a generat o sărbătoare tradițională românească: Mucenicii sau Măcinicii. Unul dintre cele mai cunoscute obiceiuri din această zi este consumarea celor 40 de pahare de vin, despre care se spune că reprezintă sângele vărsat de cei 40 de Sfinți Mucenici din cetatea Sevastei.

Având în vedere că ne aducem aminte de jertfa Sfinților 40 de Mucenici cu foarte puțin timp înainte de prima zi a Postului Mare, se cuvine să închinăm nu 40 de pahare, ci să ne rugăm sfinților prăznuți, având în minte, totodată, îndemnul Sfântului Apostol Pavel, care îi asigură pe romani că „Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14, 17).

Un răspuns sintetic pe care ar trebui să îl dăm unui astfel de obicei se regăsește și în finalul testamentului celor 40 de Sfinți Mucenici – îndemn la fel de valabil și astăzi, ca și în urmă cu 1700 de ani: „Să vă depărtați de orice poftă și rătăcire lumească. Căci mărirea lumii este înșelătoare și neputincioasă, înfloarește pentru puțin și îndată se veștejește ca iarba grădinii, primind sfârșitul mai repede ca începutul. Mergeți mai degrabă la iubitorul de oameni Dumnezeu, care dăruiește bogăție neîmpușcată celor ce aleargă la El și dă ca

răsplată viața veșnică celor ce cred în El”.